

Arrest

nr. 280 198 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NDIKUMASABO
Guldenvlieslaan 77
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2022.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. NDIKUMASABO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Burundees staatsburger te zijn geboren te Buyenzi in Bujumbura. U bent Tutsi. U bent opgegroeid in Buyenzi. In 2015 hielp uw moeder geregeld manifestanten door hen water en fruit te brengen maar u nam zelf nooit deel aan enige manifestaties. Sinds 2016 had uw moeder problemen met ene A. (...). Begin 2017 bedreigde deze persoon ook u en uw broer, uw broer werd hierbij neergeschoten. Omwille van deze aanhoudende problemen dienden jullie te verhuizen, kon u daarna niet meer naar school gaan en gingen uw ouders uiteen. Toen u eind april 2022 een voetbalmatch organiseerde werd u benaderd door de politie, waaronder ook A. (...). Uw vrienden werden daarbij opgepakt. Uw moeder vond

het niet meer veilig voor u in Burundi en zocht naar een manier waarop u het land kon verlaten. Op 08 mei 2022 ging u met de bus naar Kampala, daar diende u de procedure te doorlopen om een visum te verkrijgen. Er werd voor u geregeld dat u een visum verkreeg om in Nederland op te treden op een festival. Toen u in Kampala verbleef leerde u B. A. (...) kennen. U begon een relatie met haar. Zij reisde met u mee naar België en diende eveneens een verzoek tot internationale bescherming in (CGVS-kenmerk 22/01176). Op 27 juni 2022 keerde u, eveneens per bus, terug naar Burundi om vervolgens op 29 juni 2022 per vliegtuig naar België te reizen. Bij uw aankomst in België werd u echter tegengehouden samen met zes anderen omwille van een onduidelijk reisdoel. U werd daarbij overgebracht naar het gesloten transitcentrum Caricole. Op 01 juli 2022 diende u er een verzoek tot internationale bescherming in. Op 25 augustus 2022 werd uw verzoek door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05 september 2022. Op 16 september 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Op 20 oktober 2022 diende u een eerste volgend verzoek tot internationale bescherming in vanuit het transitcentrum Caricole. U haalt daarbij aan dat u gezocht wordt door de politie en legt twee oproepingsbrieven en een opsporingsbevel neer om dit aan te tonen. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u eveneens een rapport over de mensenrechtensituatie in Burundi neer. Op 23 oktober 2022 is een repatriëring naar Burundi voor u voorzien.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat er geen geloof werd gehecht aan de problemen die uw moeder met de politie zou hebben gekend en de gevolgen die daaruit voortvloeiden in uw hoofde aangezien uw familie geenszins kan beschouwd worden als politiek geëngageerd waardoor u de aandacht zou trekken van de Burundese autoriteiten en u zo goed als geen kennis heeft over de problemen die uw moeder zou hebben gekend of de persoon die deze problemen zou hebben veroorzaakt. Daarnaast werd uw geloofwaardigheid eveneens geschaad door het feit dat u geen duidelijk tijdsverloop van uw problemen wist te schetsen en door het gegeven dat u gedurende uw eerste onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken essentiële elementen binnen uw relaas achterwege liet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op alle vlakken de argumentatie van het Commissariaat-generaal. U diende geen verder beroep in tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van uw eerste volgend verzoek vast. Behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

In onderhavige asielaanvraag brengt u geen enkel nieuw element naar boven en berust u volledig op de motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald. Er wordt kortweg opnieuw verwezen naar het feit dat u problemen zou kennen met de politie zonder hier maar enige bijkomende informatie of achtergrond

bij te verschaffen. U situeert de problemen aangehaald in onderhavig volgend verzoek dan ook volledig binnen de eerder ongeloofwaardig geachte context.

Waar u twee oproepingsbrieven en een opsporingsbevel neerlegt weet dit geen ander licht te werpen op de eerder gedane vaststelling. Vooreerst dienen documenten neergelegd gedurende de asielprocedure gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval allerminst het geval is. Verder valt het weinig ernstig te noemen dat u op dit moment, bij een nakende repatriëring, deze documenten voorlegt terwijl nergens in uw eerdere verklaringen ook maar sprake was van enige oproepingen of opsporingsbevel in uw hoofde. Nergens in uw eerdere verklaringen brengt u deze documenten of feiten ter sprake. Gedurende het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming werd u gevraagd of A. (...) nog andere dingen deed om het u en uw familie moeilijk te maken waarop u enkel verwijst naar het feit dat hij uw broer aanviel, dat u door hem diende te verhuizen en dat uw vader u om die reden verlaten zou hebben (notities persoonlijk onderhoud p.17). Ook wanneer u wordt gevraagd of uw problemen enkel voortkomen van A. (...) of dat er nog andere aanwijzingen zijn dat u problemen zou kennen verklaart u dat er niets anders is dan de beschuldigingen van A. (...) (notities persoonlijk onderhoud p.20). Zodoende opnieuw niet verwijzend naar de oproepingen en het opsporingsbevel op uw naam dat u op heden neerlegt. Nergens komt derhalve ter sprake dat hij er voor zou gezorgd hebben dat u voor de politie diende te verschijnen. Dat u een dergelijk ingrijpend en essentieel element niet ter sprake zou brengen zorgt er voor dat slechts uiterst weinig waarde kan worden gehecht aan de door u neergelegde documenten. Hierbij dient eveneens op gewezen dat deze documenten dateren van voor uw vertrek uit Burundi. Zij zijn namelijk afgegeven op respectievelijk 10, 13 en 23 mei 2022, terwijl u verklaart het land verlaten te hebben op 29 juni 2022. U was derhalve in staat op de hoogte te zijn van deze brieven die u zouden zijn bezorgd. Bovendien betreft het enkel kopieën, waarvan de bewijswaarde hoe dan ook beperkt is, los van bovenstaande inhoudelijke opmerkingen. Daarnaast blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (U4 anti-corruption research centre – Street-leven corruption in Burundi: research reveals critical influence of social norms – 07.10.2020) dat corruptie in Burundi systemisch kan genoemd worden, wat er opnieuw voor zorgt dat weinig bewijswaarde kan worden gehecht aan de door u neergelegde documenten. Deze neergelegde documenten zijn derhalve allerminst in staat de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal te wijzigen.

Waar u verklaart verder 'nog iets toe te voegen te hebben' maar hier geen bewijselementen van te kunnen voorleggen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag vraag 6) kan dit bovenstaande vaststelling evenmin ombuigen. Het getuigt namelijk van een gebrek aan medewerking door op geen enkele manier te verduidelijken wat u dan wel precies toe te voegen zou hebben. Indien dit werkelijk een ander licht op uw vrees voor vervolging zou kunnen werpen valt te verwachten dat u alles in het werk stelt hier toch enige informatie over te verschaffen, ook al beschikt u niet over de concrete bewijselementen. De kans dat dit halvelings door u opgeworpen element de eerdere beoordeling zou kunnen ombuigen is dan ook uiterst gering.

Ook het door u neergelegde mensenrechtenrapport kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Dit betreft namelijk louter een algemeen rapport zonder dat u er in slaagde de in dit rapport aangeklaagde mistoestanden op uw persoon te betrekken. Algemene informatie is dan ook niet in staat aan te tonen dat u persoonlijk bij een terugkeer naar uw land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. U dient deze vrees in concreto aan te tonen, waar u niet in slaagde.

Ten slotte meent het Commissariaat-generaal in het licht van de objectieve informatie waarover het beschikt (Cedoca, COI Focus: « Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_.20220228.pdf) dat het

loutere feit dat een Burundese onderdaan in België heeft verbleven of er is doorgereisd, meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat hierdoor, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging ontstaat indien hij naar Burundi terugkeert.

Ten eerste, hoewel in 2015 de betrekkingen tussen België en Burundi verslechterden, blijkt uit de objectieve informatie dat de diplomatieke betrekkingen tussen Burundi en de Europese Unie en specifiek België sinds enkele jaren ontspannen.

Hoewel verwijzingen naar "kolonisatoren" nog steeds vaak voorkomen in het discours van hooggeplaatste politici, is de vijandigheid van de Burundese staat ten opzichte van België sinds 2018 afgenomen.

Zo hebben er sinds eind 2020 verscheidene officiële ontmoetingen op hoog niveau plaatsgevonden tussen president Ndayishimiye of zijn minister van Buitenlandse Zaken, Albert Shingiro, en vertegenwoordigers van de Europese Unie en haar lidstaten, waaronder België, zowel in Bujumbura als in Europa. Op 15 februari 2022 vloog president Ndayishimiye naar Brussel om deel te nemen aan de top tussen de Europese Unie en de Afrikaanse Unie op 17 en 18 februari 2022. Dit is het eerste bezoek van een Burundees staatshoofd aan Europa sinds 2014.

Deze ontspanning in de relaties tussen Burundi en België wordt bovendien bevestigd en benadrukt door verschillende door Cedoca gecontacteerde bronnen, die van mening zijn dat individuele verblijven van Burundese onderdanen hierdoor in het algemeen minder verdacht en minder riskant worden.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen naar hun land betreft, hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 2019 en 2022 13 vrijwillige terugkeren registreerde, meldde de DVZ dat er in diezelfde periode geen gedwongen terugkeer had plaatsgevonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat de plaatselijke autoriteiten in geval van gedwongen repatriëring vooraf worden ingelicht want de laissez-passers worden uitgereikt op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het desbetreffende land verstrekt. De DVZ deelt echter nooit mee dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er is dus geen reden om aan te nemen dat de Burundese autoriteiten ervan op de hoogte zouden kunnen zijn dat een van hun onderdanen die naar het land is teruggekeerd, in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel de eind 2021 aangenomen wet tot regeling van de migraties naar Burundi de illegale binnenkomst, het illegale verblijf en het illegale vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft Cedoca bovendien geen enkele wettelijke bepaling gevonden die veroordeelt dat iemand internationale bescherming heeft aangevraagd of in Europa heeft verbleven.

Vervolgens, wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, waren de meeste gesprekspartners van het CGVS het eens over de aanwezigheid van de politie - met name de medewerkers van het Commissariaat-generaal voor Migratie (de vroegere "police de l'air, des frontières et des étrangers" (P.A.F.E.), die de immigratie en emigratie regelt en de reisdocumenten controleert) - en over de aanwezigheid van de Nationale Inlichtingendienst (SNR), hoewel ze niet allemaal dezelfde autoriteiten vermelden. Andere afzonderlijke gesprekspartners melden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, ontvangers van de Burundese belastingdienst en gezondheidsmedewerkers van het Nationaal Instituut voor Volksgezondheid.

Eenmaal op Burundese bodem maakt geen enkele contactpersoon melding van specifieke procedures of controles voor Burundezers die naar het land terugkeren.

Bovendien stelde de door de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties opgerichte onderzoekscommissie voor Burundi sinds maart 2020 vast dat de vijandigheid jegens gerepatrieerden is afgenomen en maakt geen enkel internationaal verslag over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019 melding van problemen bij de terugkeer op het grondgebied van Burundese onderdanen die vanuit België (of andere plaatsen) per vliegtuig terugkeren.

Het Commissariaat-generaal heeft van zijn gesprekspartners geen precieze of concrete informatie gekregen over eventuele problemen waarmee uitgeprocedeerde verzoekers om internationale bescherming in Europa, met name in België, worden geconfronteerd. Het CGVS beschikt dus niet over aanwijzingen dat een Burundese onderdaan die naar Burundi terugkeert, problemen met zijn autoriteiten zou hebben alleen omdat hij door België is gereisd of in België heeft verbleven.

Hoewel sommige gesprekspartners afzonderlijk melding maakten van eventuele probleemsituaties voor bepaalde categorieën van personen (leden van de burgermaatschappij, journalisten, politieke tegenstanders, personen die openlijk kritiek hebben op de regering, enz.) of voorbeelden noemden van personen die werden onderworpen aan ernstige verhoren, werden gearresteerd of zelfs opgesloten, stelt het Commissariaat-generaal vast dat geen van deze gesprekspartners ook maar de geringste concrete informatie verstrekten over de identiteit en het profiel van de genoemde voorbeelden.

Het Commissariaat-generaal merkt evenwel op dat de meesten als enig concreet geval dat van Beatrice Nyamoya noemen, die in november 2021 bij haar terugkeer naar Burundi werd gearresteerd en een week lang werd vastgehouden. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat zij uit Rwanda - en niet uit België - terugkeerde en wijst op een aantal zeer specifieke elementen van haar profiel die de aandacht van de autoriteiten kunnen trekken: zij is een bekende activiste voor vrouwenrechten en is verwant met een politieke tegenstander in ballingschap die kritisch staat tegenover de regering. Het gaat hier dus om een specifiek geval van een persoon met een profiel van politieke tegenstander, zodat uit dit individuele geval geen algemene conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot alle Burundese onderdanen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat het over geen enkele informatie beschikt op grond waarvan het zou kunnen stellen dat een Burundese onderdaan, louter op grond van zijn passage of verblijf in België, in de ogen van de Burundese autoriteiten zou kunnen worden verdacht van sympathie voor de oppositie, en dat deze passage of dit verblijf bijgevolg geen enkele Burundese onderdaan blootstelt aan een ernstig risico op vervolging wegens zijn politieke opvattingen of politieke opvattingen die hem worden toegeschreven.

Gelet op het voorgaande, breng je geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer het willekeurig geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst zodanig groot is dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus: Burundi " Situation sécuritaire" van 31 januari <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocusburundi.situationsecuritaire20220131.pdf>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

Op politiek vlak begon in april 2015 een nieuwe crisis met de aankondiging van president Nkurunziza dat hij een derde mandaat ambieerde. Sindsdien zijn de tegenstanders van het regime (of degenen die als zodanig worden beschouwd) het slachtoffer van ernstige repressie. Latere gebeurtenissen veranderden deze situatie niet. In mei 2018 versterkte een nieuwe grondwet, goedgekeurd door een volksreferendum, namelijk de macht van president Nkurunziza en consolideerde de politieke dominantie van de CNDD-FDD, die mettertijd een "staatspartij" is geworden. In juni 2020 vormde de nieuwe president, Evariste Ndayishimiye (winnaar van de presidentsverkiezingen van mei 2020 die vroegtijdig de eed aflegde na het plotse overlijden van zijn voorganger Pierre Nkurunziza) een regering die uitsluitend bestond uit leden van de CNDD-FDD, waaronder verscheidene "hardliners" van het regime. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of zij die als zodanig worden beschouwd) als onderdeel van een overheidsbeleid.

Wat de veiligheid betreft, wordt Burundi momenteel geconfronteerd met diverse vormen van geweld. Het kan gaan om gewapende conflicten, willekeurige aanvallen op burgers, politiek geweld of criminaliteit.

Hoewel de conflicten tussen de ordetroepen en gewapende groepen sinds juni 2021 weer opleven, blijkt uit de bovengenoemde informatie niet dat de situatie in Burundi een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 kan worden genoemd. Deze gewelddaden blijven immers uiterst beperkt in tijd en ruimte. Gewapende conflicten en invallen deden zich in 2020 en 2021 vooral voor in de grensprovincies met de DRC en Rwanda en rond het aan Rwanda grenzende Kibira-woud. Hoewel sommige aanvallen werden opgeëist door de rebellengroepering RED Tabara, zijn waarnemers van mening dat in de DRC gevestigde gewapende groeperingen geen geloofwaardige en reële bedreiging voor het regime vormen.

Hoewel deze geïsoleerde en sporadische gewelddaden gericht zijn tegen de ordetroepen, militairen en leden van de regeringspartij, werd sinds twee jaar een groter aantal burgers onder de slachtoffers geregistreerd.

Zo waren sinds mei 2021 verscheidene gewapende aanvallen (met name met granaten) op openbare plaatsen (bushaltes, busstation, markt, bioscoop) gericht tegen burgers, zonder dat de daders werden geïdentificeerd of hun motieven werden opgehelderd. Hoewel er sinds mei 2021 sprake is van een opleving van willekeurige aanvallen op burgers, zijn deze aanvallen bijzonder geïsoleerd en sporadisch.

De mensenrechtenschendingen werden na de verkiezingen van 2020 minder intensief. Na de gewapende aanvallen die vanaf mei 2021 plaatsvonden (waarbij slachtoffers vielen onder de burgerbevolking en leden van de ordetroepen en de regeringspartij), is er echter sprake van een opleving van de schendingen en een reactivering van de Imbonerakure. Bij het opsporen van de verantwoordelijken voor deze incidenten maakten verschillende bronnen melding van willekeurige arrestaties en opsluitingen, foltering, seksueel geweld, alsook van gedwongen verdwijningen en buitengerechtelijke executies. De onderzoekscommissie van de VN meldt dat personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen, werden geïnterviewd op basis van etnische en/of politieke profilering. Het gaat om opposanten, met name CNL-activisten, ex-FAB-leden en hun familieleden, jonge Tutsi's en sommige repatrianten uit de buurlanden.

Over het algemeen zijn de meeste waarnemers het er nog steeds over eens dat de crisis in de eerste plaats van politieke aard is. De commissie meldt in september 2021 dat de democratische ruimte gesloten blijft en dat de controle op de media en het maatschappelijk middenveld niet afneemt. Zij meldt dat de autoriteiten (hoge ambtenaren, leger, ordetroepen, plaatselijke administratieve autoriteiten en Imbonerakure) zich vooral richten tegen personen die geen steun betuigen aan de CNDD-FDD of aan de president (met name door te weigeren lid te worden van de partij of financiële bijdragen te leveren), leden van de CNL en soms leden van andere oppositiepartijen, familieleden van echte of vermeende tegenstanders, personen die verdacht worden van betrokkenheid bij gewapende aanvallen of van samenwerking met gewapende groepen.

Uit bovengenoemde objectieve informatie blijkt dat de gewelddadige incidenten die in Burundi werden waargenomen, in hoge mate doelgericht zijn. Bij deze incidenten vallen ook minder slachtoffers dan in de eerste jaren van de crisis.

Het CGVS is derhalve van oordeel dat Burundi, ondanks een nog steeds onstabiele veiligheidssituatie die nauwlettend in het oog moet worden gehouden, momenteel noch in Bujumbura noch in de provincies in de greep is van willekeurig, niet-doelgericht geweld.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de huidige situatie in Burundi geen situatie is van "willekeurig geweld" als gevolg van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar haar land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "de artikel 39/2, de artikel 39/57, de artikel 52, de artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van de artikel 1er, sectie A, lid 2 van het Verdrag van Genève van 28/07/1951; schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van de artikelen 1 tot 3 à 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van de principes van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgplicht; de beoordelingsfout".

2.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. Verder merkt de Raad op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392).

Vooreerst ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 39/2 en 39/57 van de Vreemdelingenwet, dewelke respectievelijk louter betrekking hebben op de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beroepstermijnen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geschonden zou (kunnen) hebben, noch wordt dit door verzoekende partij op enerlei wijze geconcretiseerd.

Evenmin preciseert verzoekende partij op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekende partij verder de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekende partij duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet op dienstige wijze op de schending van deze bepaling.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2022 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 1 juli 2022 door verwerende partij bij beslissing van 25 augustus 2022 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die haar moeder met de politie zou hebben gekend en de gevolgen die daaruit voortvloeiden in haar hoofdte aangezien haar familie geenszins beschouwd kan worden als politiek geëngageerd waardoor zij de aandacht zou trekken van de Burundese autoriteiten en zij zo goed als geen kennis heeft over de problemen die haar moeder zou hebben gekend of de persoon die deze problemen zou hebben veroorzaakt. Daarnaast werd er nog op gewezen dat haar geloofwaardigheid eveneens geschaad werd door het feit dat zij geen duidelijk tijdsverloop van haar problemen wist te schetsen en door het gegeven dat zij gedurende haar eerste onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken essentiële elementen achterwege liet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij arrest nr. 277 493 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 september 2022, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorig verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.6. Verder duidt de Raad erop dat, waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal en dat verwerende partij haar beslissing hoofdzakelijk baseert op haar schriftelijke verklaringen in het formulier betreffende haar volgend verzoek, de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

In de “*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*”, die werd opgesteld in het Swahili en aan verzoekende partij werd voorgelegd ter invulling, werd aan verzoekende partij expliciet verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van deze schriftelijke verklaringen na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds aan te brengen in deze schriftelijke verklaring of uit te leggen waarom dit volgens haar niet mogelijk is (administratief dossier, stuk 4, “*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*”; administratief dossier, stuk 7). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar schriftelijke verklaringen. Uit dit document blijkt tevens dat verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Er werd haar uitdrukkelijk gevraagd een overzicht te geven van alle nieuwe elementen ter ondersteuning van haar verzoek en van de bewijsstukken waarover zij beschikt (vragen 1 en 3), wat zij concreet vreest in geval van terugkeer naar Burundi (vraag 5) en of zij daarnaast nog iets toe te voegen had (vragen 6 en 7). Aangezien verzoekende partij de vragenlijst zelf invulde en derhalve volledig vrij was bepaalde elementen al dan niet aan te brengen, is haar betoog dat zij “*niet de gelegenheid (kreeg) om in detail te treden om zichzelf beter toe te lichten*” geenszins ernstig.

De door haar ingevulde schriftelijke verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij in de schriftelijke verklaring werden meegedeeld.

Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Zij het ten slotte nog opgemerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift nergens concretiseert wat zij dan nog had willen toevoegen.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij bij het invullen van voormelde schriftelijke verklaring niet werd bijgestaan door een advocaat, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de bijstand van een advocaat bij het invullen van dergelijke schriftelijke verklaring. Bovendien, zoals reeds opgemerkt, staat in de vragenlijst die verzoekende partij diende in te vullen duidelijk aangegeven dat het Commissariaat-generaal op grond van deze schriftelijke verklaringen na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en dat het dan ook van essentieel belang is om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds in de schriftelijke verklaring aan te brengen. Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de procedure en de noodzaak om alle nieuwe elementen waarover zij beschikte reeds aan te geven en te verduidelijken. Evenmin toont verzoekende partij op enerlei wijze aan hoe haar schriftelijke verklaring anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een advocaat.

2.2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorig verzoek.

Verzoekende partij haalt aan dat zij gezocht wordt door de politie en legt in dit verband twee oproepingsbrieven en een opsporingsbericht neer (administratief dossier, stuk 4, “*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*”, vragen 1, 3 en 5; administratief dossier, map documenten, docs. 1 en 2). Zij geeft hierbij aan dat deze stukken verband houden met de problemen die zij aanhaalde tijdens haar eerste verzoek (“*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*”, vraag 1.2).

Daarnaast brengt zij nog een rapport over de mensenrechtensituatie in Burundi aan (“*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*”, vragen 1 en 3; administratief dossier, map documenten, doc. 3).

2.2.8. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.9. De Raad meent vooreerst dat waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar de reeds eerder door haar aangehaalde problemen met de politie en in dit verband twee oproepingsbrieven en een opsporingsbevel neerlegt, door verwerende partij op goede gronden wordt geoordeeld dat deze

elementen niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verwerende partij in dit verband terecht het volgende opmerkt: *“In onderhavige asielaanvraag brengt u geen enkel nieuw element naar boven en berust u volledig op de motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald. Er wordt kortweg opnieuw verwezen naar het feit dat u problemen zou kennen met de politie zonder hier maar enige bijkomende informatie of achtergrond bij te verschaffen. U situeert de problemen aangehaald in onderhavig volgend verzoek dan ook volledig binnen de eerder ongeloofwaardig geachte context.”*

Wat betreft de bijgebrachte oproepingsbrieven en het opsporingsbevel, dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat aan deze stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

De Raad wijst er hierbij op dat verzoekende partij er in haar verzoekschrift ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren.

In casu bemerkt de Raad dat verwerende partij in de eerste plaats dient te worden bijgetreden waar deze stelt dat de bewijswaarde van deze stukken ondermijnd wordt door het feit dat verzoekende partij nooit eerder gewag maakte van enige oproepingen of opsporingsbevel in haar hoofde, doch plots bij een nakende repatriëring deze documenten voorlegt. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op het volgende gewezen: *“Gedurende het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming werd u gevraagd of A. (...) nog andere dingen deed om het u en uw familie moeilijk te maken waarop u enkel verwijst naar het feit dat hij uw broer aanviel, dat u door hem diende te verhuizen en dat uw vader u om die reden verlaten zou hebben (notities persoonlijk onderhoud p.17). Ook wanneer u wordt gevraagd of uw problemen enkel voortkomen van A. (...) of dat er nog andere aanwijzingen zijn dat u problemen zou kennen verklaart u dat er niets anders is dan de beschuldigingen van A. (...) (notities persoonlijk onderhoud p.20). Zodoende opnieuw niet verwijzend naar de oproepingen en het opsporingsbevel op uw naam dat u op heden neerlegt. Nergens komt derhalve ter sprake dat hij er voor zou gezorgd hebben dat u voor de politie diende te verschijnen.”* In dit verband wordt in de bestreden beslissing tevens opgemerkt dat de bijgebrachte documenten dateren van voor haar vertrek uit Burundi, nu zij werden afgegeven op respectievelijk 10, 13 en 23 mei 2022, terwijl verzoekende partij verklaart het land verlaten te hebben op 29 juni 2022, en dat verzoekende partij derhalve in staat was op de hoogte te zijn van deze brieven die haar zouden zijn bezorgd.

Verzoekende partij werpt dienaangaande slechts op dat zij geen kennis had van deze documenten voordat zij het land verliet, stellende dat zij eerst nog naar Tanzania ging om een visum aan te vragen om het land te verlaten, doch de Raad stelt vast dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat zij, nadat zij weliswaar op 8 mei 2022 naar Kampala ging om er een procedure te doorlopen om een visum te verkrijgen, op 27 juni 2022 eerst nog terugkeerde naar Burundi om vervolgens op 29 juni 2022 per vliegtuig naar België te reizen. In dat licht is het dan ook wel degelijk uiterst bevreemdend dat verzoekende partij nu pas voor het eerst gewag maakt van deze documenten.

Dat geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan deze stukken, geldt bovendien des te meer nu het louter kopieën betreffen, dewelke gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden.

Ten slotte dient er volledigheidshalve nog op te worden gewezen dat de bewijswaarde van dergelijke Burundese documenten hoe dan ook zeer relatief is, aangezien uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Burundi sprake is van systemische corruptie (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie).

Gelet op voorgaande vaststellingen, is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht concludeert dat deze stukken allerminst in staat zijn de eerdere beoordeling in het kader van haar eerste verzoek te wijzigen.

In haar verzoekschrift komt verzoekende partij in wezen niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het uiten van blote beweringen en het op algemene wijze tegenspreken van de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.10. Wat voorts het door verzoekende partij bijgebrachte mensenrechtenrapport betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze dienaangaande op het volgende wijst: *“Ook het door u neergelegde mensenrechtenrapport kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Dit betreft namelijk louter een algemeen rapport zonder dat u er in slaagde de in dit rapport aangeklaagde mistoestanden op uw persoon te betrekken. Algemene informatie is dan ook niet in staat aan te tonen dat u persoonlijk bij een terugkeer naar uw land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. U dient deze vrees in concreto aan te tonen, waar u niet in slaagde.”*

Dit rapport van algemene aard kan derhalve evenmin worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.2.11. Vervolgens stelt de Raad nog vast dat verwerende partij tevens terecht het volgende overweegt: *“Waar u verklaart verder ‘nog iets toe te voegen te hebben’ maar hier geen bewijselementen van te kunnen voorleggen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag vraag 6) kan dit bovenstaande vaststelling evenmin ombuigen. Het getuigt namelijk van een gebrek aan medewerking door op geen enkele manier te verduidelijken wat u dan wel precies toe te voegen zou hebben. Indien dit werkelijk een ander licht op uw vrees voor vervolging zou kunnen werpen valt te verwachten dat u alles in het werk stelt hier toch enige informatie over te verschaffen, ook al beschikt u niet over de concrete bewijselementen. De kans dat dit halvelings door u opgeworpen element de eerdere beoordeling zou kunnen ombuigen is dan ook uiterst gering.”*

2.2.12. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog duidt op haar vrees om bij terugkeer naar Burundi vervolgd te worden omdat zij in België verzocht om internationale bescherming, duidt de Raad er evenwel op dat in het kader van haar eerste verzoek de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 277 493 van 16 september 2022 de commissaris-generaal bijtrad waar deze op basis van de beschikbare informatie het volgende concludeerde: *“Ten slotte meent het Commissariaat-generaal in het licht van de objectieve informatie waarover het beschikt (Cedoca, COI Focus: « Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_.20220228.pdf) dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België heeft verbleven of er is doorgereisd, meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat hierdoor, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging ontstaat indien hij naar Burundi terugkeert.*

Ten eerste, hoewel in 2015 de betrekkingen tussen België en Burundi verslechterden, blijkt uit de objectieve informatie dat de diplomatieke betrekkingen tussen Burundi en de Europese Unie en specifiek België sinds enkele jaren ontspannen.

Hoewel verwijzingen naar “kolonisatoren” nog steeds vaak voorkomen in het discours van hooggeplaatste politici, is de vijandigheid van de Burundese staat ten opzichte van België sinds 2018 afgenomen.

Zo hebben er sinds eind 2020 verscheidene officiële ontmoetingen op hoog niveau plaatsgevonden tussen president Ndayishimiye of zijn minister van Buitenlandse Zaken, Albert Shingiro, en vertegenwoordigers van de Europese Unie en haar lidstaten, waaronder België, zowel in Bujumbura als in Europa. Op 15 februari 2022 vloog president Ndayishimiye naar Brussel om deel te nemen aan de top tussen de Europese Unie en de Afrikaanse Unie op 17 en 18 februari 2022. Dit is het eerste bezoek van een Burundees staatshoofd aan Europa sinds 2014.

Deze ontspanning in de relaties tussen Burundi en België wordt bovendien bevestigd en benadrukt door verschillende door Cedoca gecontacteerde bronnen, die van mening zijn dat individuele verblijven van Burundese onderdanen hierdoor in het algemeen minder verdacht en minder riskant worden.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen naar hun land betreft, hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 2019 en 2022 13 vrijwillige terugkeren registreerde, meldde de DVZ dat er in diezelfde periode geen gedwongen terugkeer had plaatsgevonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat de plaatselijke autoriteiten in geval van gedwongen repatriëring vooraf worden ingelicht want de laissez-passers worden uitgereikt op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het desbetreffende land verstrekt. De DVZ deelt echter nooit mee dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er is dus geen reden om aan te nemen dat de Burundese autoriteiten ervan op de hoogte zouden kunnen zijn dat een van hun onderdanen die naar het land is teruggekeerd, in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel de eind 2021 aangenomen wet tot regeling van de migraties naar Burundi de illegale binnenkomst, het illegale verblijf en het illegale vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft

Cedoca bovendien geen enkele wettelijke bepaling gevonden die veroordeelt dat iemand internationale bescherming heeft aangevraagd of in Europa heeft verbleven.

Vervolgens, wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, waren de meeste gesprekspartners van het CGVS het eens over de aanwezigheid van de politie - met name de medewerkers van het Commissariaat-generaal voor Migratie (de vroegere "police de l'air, des frontières et des étrangers" (P.A.F.E.), die de immigratie en emigratie regelt en de reisdocumenten controleert) - en over de aanwezigheid van de Nationale Inlichtingendienst (SNR), hoewel ze niet allemaal dezelfde autoriteiten vermelden. Andere afzonderlijke gesprekspartners melden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, ontvangers van de Burundese belastingdienst en gezondheidsmedewerkers van het Nationaal Instituut voor Volksgezondheid.

Eenmaal op Burundese bodem maakt geen enkele contactpersoon melding van specifieke procedures of controles voor Burundezers die naar het land terugkeren.

Bovendien stelde de door de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties opgerichte onderzoekscommissie voor Burundi sinds maart 2020 vast dat de vijandigheid jegens gerepatrieerden is afgenomen en maakt geen enkel internationaal verslag over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019 melding van problemen bij de terugkeer op het grondgebied van Burundese onderdanen die vanuit België (of andere plaatsen) per vliegtuig terugkeren.

Het Commissariaat-generaal heeft van zijn gesprekspartners geen precieze of concrete informatie gekregen over eventuele problemen waarmee uitgeprocedeerde verzoekers om internationale bescherming in Europa, met name in België, worden geconfronteerd. Het CGVS beschikt dus niet over aanwijzingen dat een Burundese onderdaan die naar Burundi terugkeert, problemen met zijn autoriteiten zou hebben alleen omdat hij door België is gereisd of in België heeft verbleven.

Hoewel sommige gesprekspartners afzonderlijk melding maakten van eventuele probleemsituaties voor bepaalde categorieën van personen (leden van de burgermaatschappij, journalisten, politieke tegenstanders, personen die openlijk kritiek hebben op de regering, enz.) of voorbeelden noemden van personen die werden onderworpen aan ernstige verhoren, werden gearresteerd of zelfs opgesloten, stelt het Commissariaat-generaal vast dat geen van deze gesprekspartners ook maar de geringste concrete informatie verstrekten over de identiteit en het profiel van de genoemde voorbeelden.

Het Commissariaat-generaal merkt evenwel op dat de meesten als enig concreet geval dat van Beatrice Nyamoya noemen, die in november 2021 bij haar terugkeer naar Burundi werd gearresteerd en een week lang werd vastgehouden. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat zij uit Rwanda - en niet uit België - terugkeerde en wijst op een aantal zeer specifieke elementen van haar profiel die de aandacht van de autoriteiten kunnen trekken: zij is een bekende activiste voor vrouwenrechten en is verwant met een politieke tegenstander in ballingschap die kritisch staat tegenover de regering. Het gaat hier dus om een specifiek geval van een persoon met een profiel van politieke tegenstander, zodat uit dit individuele geval geen algemene conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot alle Burundese onderdanen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat het over geen enkele informatie beschikt op grond waarvan het zou kunnen stellen dat een Burundese onderdaan, louter op grond van zijn passage of verblijf in België, in de ogen van de Burundese autoriteiten zou kunnen worden verdacht van sympathie voor de oppositie, en dat deze passage of dit verblijf bijgevolg geen enkele Burundese onderdaan blootstelt aan een ernstig risico op vervolging wegens zijn politieke opvattingen of politieke opvattingen die hem worden toegeschreven."

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing door verwerende partij opnieuw verwezen wordt naar deze informatie en eenzelfde conclusie wordt gedaan. Verzoekende partij komt desbetreffend in wezen niet verder dan het louter opnieuw uiten van dezelfde kritiek die zij reeds aanvoerde tijdens haar beroep in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. In het met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 277 493 van 16 september 2022 werd evenwel vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij er niet in slaagde om afbreuk te doen aan bovenvermelde bevindingen van de commissaris-generaal. Meer bepaald werd op het volgende gewezen: "In tegenstelling met wat hij middels een selectieve lezing van enkele passages uit de door verweerder gehanteerde landeninformatie en zijn kritiek op de door gehanteerde methodologie tracht te laten uitschijnen, blijkt weldegelijk duidelijk uit de door verweerder aangehaalde informatie dat volgens de gecontacteerde en geraadpleegde bronnen een louter verblijf in België bij een terugkeer naar Burundi op zich geen risico met zich brengt op problemen met de Burundese autoriteiten. Ook blijkt hieruit duidelijk dat, hoewel een verzoek om internationale bescherming een risico-verhogende factor kan vormen, de Burundese autoriteiten van dergelijk verzoek niet in kennis worden gesteld. Voorts wordt hierin uitdrukkelijk gesteld dat noch de mensenrechtenrapporten sedert 2019, noch de veelheid aan gecontacteerde bronnen concrete voorbeelden aanhalen van problemen voor Burundese onderdanen die via de lucht terugkeren naar dit

land van uit België of vanuit andere landen. In de geraadpleegde informatie en bronnen werd door Cedoca geen informatie teruggevonden met betrekking tot schendingen ten aanzien van personen die vanuit Westerse landen, waaronder België, werden gerepatrieerd naar Burundi. Aldus dient op basis van de voorliggende informatie, zoals gehanteerd door verweerder, te worden besloten dat verzoekers loutere verblijf in België bij een (al dan niet gedwongen) terugkeer naar Burundi op zich geenszins kan volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker de informatie van verweerder in twijfel tracht te trekken en waar hij middels een verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat uitschijnen dat deze informatie niet voldoende actueel zou zijn, dient verder te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker gaat met zijn voormelde betoog bovendien volledig voorbij aan het gegeven dat hijzelf ook de nodige informatie kan aanreiken. Verzoeker legt echter geen informatie neer die aan de voormelde, door verweerder gehanteerde landeninformatie afbreuk zou kunnen doen en/of waaruit kan blijken dat de informatie van verweerder incorrect of gedateerd en niet langer actueel zou zijn. Uit het persartikel dat bij het verzoekschrift is gevoegd, kan namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid dat de situatie in Burundi van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven in België te hebben verbleven zou kunnen volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Dat verzoeker ook zelf de mening toegedaan is dat zulks hiertoe niet volstaat, kan daarbij overigens worden afgeleid uit het gegeven dat hij het nodig achtte het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielrelaas op te dissen."

Het louter opnieuw verwijzen naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie bijlagen 3-5 van het verzoekschrift) biedt derhalve geen soelaas.

Wat betreft nog de verwijzing naar een verklaring van de woordvoerder van de Burundese politie (bijlage 2 van het verzoekschrift), stelt de Raad vooreerst vast dat in tegenstelling tot wat verzoekende partij laat uitschijnen in haar verzoekschrift, zij geenszins een officiële verklaring afkomstig van de woordvoerder van de Burundese politie bijbrengt. Zij legt slechts een bericht neer dat vermoedelijk afkomstig is van sociale media, zonder evenwel enige bronvermelding. Evenmin is het duidelijk van wie dit bericht afkomstig is. Derhalve kan de betrouwbaarheid van deze informatie niet zonder meer worden aangenomen. Daargelaten voorgaande bemerking, merkt de Raad bovendien op dat volgens dit bericht de woordvoerder van de Burundese politie zou hebben gezegd dat "*the Burundians who went to Europe via Serbia and who are returned to Burundi may be prosecuted*" (vrije vertaling: 'de Burundezen die naar Europa gingen via Servië en die terugkeren naar Burundi vervolgd kunnen worden'). Aangezien hierbij geen verdere duiding wordt gegeven, volstaat dit bericht hoe dan ook niet om een ander licht te werpen op de eerdere vaststelling dat nergens uit kan worden afgeleid dat de situatie in Burundi van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven in België te hebben verbleven zou kunnen volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

2.2.13. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing haar analyse van de veiligheidssituatie in Burundi herhaalt zoals reeds uiteengezet in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij, hierbij verwijzend naar dezelfde informatie. Meer bepaald wordt desbetreffend opnieuw op het volgende gewezen: "*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer het willekeurig geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst zodanig groot is dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de*

desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus: Burundi " Situation sécuritaire" van 31 januari <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocusburundi.situationsecuritaire20220131.pdf>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

Op politiek vlak begon in april 2015 een nieuwe crisis met de aankondiging van president Nkurunziza dat hij een derde mandaat ambieerde. Sindsdien zijn de tegenstanders van het regime (of degenen die als zodanig worden beschouwd) het slachtoffer van ernstige repressie. Latere gebeurtenissen veranderden deze situatie niet. In mei 2018 versterkte een nieuwe grondwet, goedgekeurd door een volksreferendum, namelijk de macht van president Nkurunziza en consolideerde de politieke dominantie van de CNDD-FDD, die mettertijd een "staatspartij" is geworden. In juni 2020 vormde de nieuwe president, Evariste Ndayishimiye (winnaar van de presidentsverkiezingen van mei 2020 die vroegtijdig de eed aflegde na het plotse overlijden van zijn voorganger Pierre Nkurunziza) een regering die uitsluitend bestond uit leden van de CNDD-FDD, waaronder verscheidene "hardliners" van het regime. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of zij die als zodanig worden beschouwd) als onderdeel van een overheidsbeleid.

Wat de veiligheid betreft, wordt Burundi momenteel geconfronteerd met diverse vormen van geweld. Het kan gaan om gewapende conflicten, willekeurige aanvallen op burgers, politiek geweld of criminaliteit.

Hoewel de conflicten tussen de ordetroepen en gewapende groepen sinds juni 2021 weer opleven, blijkt uit de bovengenoemde informatie niet dat de situatie in Burundi een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 kan worden genoemd. Deze gewelddaden blijven immers uiterst beperkt in tijd en ruimte. Gewapende conflicten en invallen deden zich in 2020 en 2021 vooral voor in de grensprovincies met de DRC en Rwanda en rond het aan Rwanda grenzende Kibira-woud. Hoewel sommige aanvallen werden opgeëist door de rebellengroepering RED Tabara, zijn waarnemers van mening dat in de DRC gevestigde gewapende groeperingen geen geloofwaardige en reële bedreiging voor het regime vormen.

Hoewel deze geïsoleerde en sporadische gewelddaden gericht zijn tegen de ordetroepen, militairen en leden van de regeringspartij, werd sinds twee jaar een groter aantal burgers onder de slachtoffers geregistreerd.

Zo waren sinds mei 2021 verscheidene gewapende aanvallen (met name met granaten) op openbare plaatsen (bushaltes, busstation, markt, bioscoop) gericht tegen burgers, zonder dat de daders werden geïdentificeerd of hun motieven werden opgehelderd. Hoewel er sinds mei 2021 sprake is van een opleving van willekeurige aanvallen op burgers, zijn deze aanvallen bijzonder geïsoleerd en sporadisch.

De mensenrechtenschendingen werden na de verkiezingen van 2020 minder intensief. Na de gewapende aanvallen die vanaf mei 2021 plaatsvonden (waarbij slachtoffers vielen onder de burgerbevolking en leden van de ordetroepen en de regeringspartij), is er echter sprake van een opleving van de schendingen en een reactivering van de Imbonerakure. Bij het opsporen van de verantwoordelijken voor deze incidenten maakten verschillende bronnen melding van willekeurige arrestaties en opsluitingen, foltering, seksueel geweld, alsook van gedwongen verdwijningen en buitengerechtelijke executies. De onderzoekscommissie van de VN meldt dat personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen, werden geïnterviewd op basis van etnische en/of politieke profilering. Het gaat om opposanten, met name CNL-activisten, ex-FAB-leden en hun familieleden, jonge Tutsi's en sommige repatrianten uit de buurlanden.

Over het algemeen zijn de meeste waarnemers het er nog steeds over eens dat de crisis in de eerste plaats van politieke aard is. De commissie meldt in september 2021 dat de democratische ruimte gesloten blijft en dat de controle op de media en het maatschappelijk middenveld niet afneemt. Zij meldt dat de autoriteiten (hoge ambtenaren, leger, ordetroepen, plaatselijke administratieve autoriteiten en Imbonerakure) zich vooral richten tegen personen die geen steun betuigen aan de CNDD-FDD of aan de president (met name door te weigeren lid te worden van de partij of financiële bijdragen te leveren), leden van de CNL en soms leden van andere oppositiepartijen, familieleden van echte of vermeende tegenstanders, personen die verdacht worden van betrokkenheid bij gewapende aanvallen of van samenwerking met gewapende groepen.

Uit bovengenoemde objectieve informatie blijkt dat de gewelddadige incidenten die in Burundi werden waargenomen, in hoge mate doelgericht zijn. Bij deze incidenten vallen ook minder slachtoffers dan in de eerste jaren van de crisis.

Het CGVS is derhalve van oordeel dat Burundi, ondanks een nog steeds onstabiele veiligheidssituatie die nauwlettend in het oog moet worden gehouden, momenteel noch in Bujumbura noch in de provincies in de greep is van willekeurig, niet-doelgericht geweld.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de huidige situatie in Burundi geen situatie is van "willekeurig geweld" als gevolg van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980."

De Raad benadrukt dat de door de commissaris-generaal gedane analyse van de veiligheidssituatie in Burundi en zijn conclusie dat de huidige situatie in Burundi geen situatie is van “willekeur geweld” als gevolg van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij, en die thans opnieuw herhaald wordt, integraal werd bijgetreden in 's Raads arrest nr. 277 493 van 16 september 2022. In zoverre verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek middels het bijbrengen van Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (opnieuw) tracht te laten uitschijnen dat de informatie van verwerende partij onvoldoende actueel zou zijn, wijst de Raad erop dat deze kritiek van verzoekende partij reeds verworpen werd in het met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 277 493 van 16 september 2022. In het bijzonder wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande op het volgende: *“Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er immers toe (opnieuw) te laten uitschijnen dat de informatie van verweerder onvoldoende actueel zou zijn. In zoverre verzoeker zulks middels een verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet, dient andermaal te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker legt zelf daarenboven andermaal geen informatie neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie en/of de informatie waarop deze analyse steunt heden niet langer actueel zou(den) zijn. Uit het persartikel dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Voor het overige brengt verzoeker geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in Burundi van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van deze bepaling.”*

Het louter opnieuw bijbrengen van Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen biedt derhalve ook hier allerm minst soelaas.

2.2.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de schriftelijke verklaringen van verzoekende partij, waarbij zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier, stuk 4, *“schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag”*). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT